

جلال میرزایی
نماینده مجلس دهم

این روزها با حذف صولت مرتضوی و به‌ویژه محسن رضایی، دو نماینده اقتصادی و اجرایی رئیس‌جمهور از کمیسیون اقتصادی دولت، عدم حضور رضایی در جلسه ستاد اقتصادی دولت و نیز احتمال استیضاح برخی از وزرا زمرزمه‌ها درباره فروپاشی تیم اقتصادی دولت رئیسی در فضای سیاسی، رسانه‌ای و افکار عمومی کشور شدت یافته است.

چه حذف و کنارگذاشتن رضایی و مرتضوی به تعبیر خودشان ناشی از مشغله زیاد آنان باشد یا نتیجه مصوبه هفتم فروردین‌ماه دولت یا اختلاف‌نظر با خاندوزی، مخبر و دیگران، اینها اساسا نمی‌تواند به آغاز فروپاشی تیم اقتصادی دولت تعبیر شود؛ کمااینکه استیضاح احتمالی و احیانا عدم رأی اعتماد مجدد مجلس یازدهم به برخی وزرای دولت سیزدهم نیز همین گزاره را تأیید می‌کند.
دراین‌باره می‌توان به دو دلیل بسنده کرد.

اول آنکه چون اساسا در دولت رئیسی چیزی به نام «تیم اقتصادی» با تعبیر و خوانش کلاسیک، علمی و متعارف آن وجود ندارد، پس هرگونه تغییر و تحولی

در بدنه مدیریتی و اجرایی دولت به دلیل کنارگذاشتن معاونان اقتصادی یا استیضاح وزرا به‌معنای فروپاشی تیم اقتصادی دولت سیزدهم نخواهد بود. باید پذیرفت تیم اقتصادی کلیدواژه‌ای است که ناظر بر حضور طیفی از کارشناسان، اقتصاددانان، فعالان عرصه تولید و مشاوران مجرب در کنار وزرایی آگاه است که در چارچوب یک برنامه‌ریزی واحد و منسجم، هم برای کوتاه‌مدت، هم برای میان‌مدت و هم برای بلندمدت طرح‌های اقتصادی و معیشتی برای مسائل کلان مانند چگونگی پیشبرد تجارت خارجی ایران، مهار تورم، کنترل بی‌کاری، مدیریت بازار ارز و... داشته باشند که نهایت به رشد و توسعه کشور و برون‌رفت جامعه از بحران فعلی کمک کند. در حالی که واقع امر گویای آن است که دولت سیزدهم در این فرصت هشت‌ماهه از خلا و فقدان تیم اقتصادی به‌شدت رنج می‌برد و مؤید آن هم رشد افسار گسیخته‌تر قیمت‌ها به‌خصوص در حوزه کالاهای اساسی است که عملا افسار کار از دست دولت در رفته است.

آنچه مشخص است عملکرد جزیره‌ای وزرای اقتصاد، رفاه، صمت، جهاد

و دیگر استان‌های کشور برای تفکیک جنسیتی در پارک‌ها را مغایر با مفاهیم شریعت دانست و خاطرنشان کرد که نامه ۵۳ نهج‌البلاغه حضرت علی به مالک اشتر، سندی معتبر و روشن برای نشان‌دادن این واقعیت است‌که برنامه آقای زاکانی به نام «دین» برای تفکیک جنسیتی پارک‌های تهران، ارتباطی با مبانی دینی و تاریخ اسلام ندارد. در این نامه حضرت علی ورود حکومت را فقط به مسائلی محدود می‌کند که به ادبیات امروز به تأمین امنیت عمومی، محیط زیست سالم مردم و تأمین نیازهای جامعه در عرصه اقتصادی، تمشیت امور، حفظ امنیت داخلی و تثبیت حدود و نفور کشور ارتباط دارد و کوچک‌ترین اشاره‌ای به تلاش حاکمیت در جهت ورود به جنبه‌های خصوصی زندگی مردم و نظایر آن نمی‌شود. از سوی دیگر، اگر بخواهیم قدری عمیق‌تر به مسئله از دیدگاه آموزه‌های قرآنی نگاه کنیم، اساسا آیه شریفه «لا اکراه فی‌الدین» یکی از مبانی محکم دین اسلام است. در این فرایند، پیامبران و مصلحان فقط می‌توانند برای مردم «الگو» باشند. پس در شرایطی که خداوند، قرآن، پیامبر و امامان هیچ‌گونه تعیین تکلیفی برای پذیرش اجباری دین از سوی مردم مطرح نکرده‌اند، بدون شک نمی‌توان به نام الگوکردن تهران به‌عنوان پایتخت کشورهای اسلامی، دست به دیوارکشی و ورود به حریم خصوصی زنان، مردان و در کل حقوق اساسی شهروندان زد.

توسلی سخنان خود را این‌گونه ادامه داد که تفکیک جنسیتی پارک‌های تهران و دیگر شهرها به نام ایجاد مراکز و اماکن تفریحی سالم و مطمئن برای مادران، الگوکردن تهران برای کشورهای جهان اسلام و... نه‌تنها جامعه را دینی نمی‌کند؛ بلکه به گریز از مردم می‌انجامد. دین پاک جز، فطرت انسان‌هاست. اگر یک فضای آزاد و انسانی در جامعه شکل بگیرد، به طور طبیعی انسان‌ها خود به خود به فطرت پاک‌شان و پذیرش این آموزه‌های الهی باز می‌گردند. به عکس اگر شاهد یک فضای محدود و تحکمی باشیم، قطعاً جامعه هرگونه آموزه‌ای را پس می‌زند؛ بنابراین آنچه آقای زاکانی تحت عنوان الگوکردن تهران به‌عنوان پایتخت کشورهای جهان اسلام مطرح کرده است، نه از نظر قانونی و پروتکل‌های مدیریت شهری در حیطه اختیارات شهرداری است و نه به لحاظ تاریخی و دینی و اسلامی چنین تعریفی برای حکومت‌ها ارائه شده است.

اولین شهردار تهران در پایان تصریح کرد که تفکیک جنسیتی پارک‌های تهران از یک اقدام شخصی از سوی آقای زاکانی عبور کرده و تسری این تفکیک جنسیتی پارک‌ها به دیگر شهرها و استان‌های کشور حکایت از کلیدخوردن یک پروژه کلان مدیریت شهری دارد که باید هرچه زودتر جلوی آن گرفته شود؛ چراکه شاهد امر نشان می‌دهد که تبعات مستقیم اقداماتی مانند تفکیک جنسیتی پارک‌های تهران عملا با هدف سروش‌گذاشتن بر ناکامی آنها صورت گرفته است. زمانی که شهروندان با گوشت و پوست خود مشکلات اقتصادی و معیشتی و همچنین چالش‌های حوزه مدیریت شهری را لمس می‌کنند و شاهد مشکلات عدیده در حوزه ترافیک، آلودگی هوا، حمل‌ونقل عمومی، نبود زیرساخت مناسب در معابر، کوچه‌ها و خیابان‌ها و نارسایی‌هایی در زمینه آب و فاضلاب، جمع‌آوری زباله، محیط زیست و... هستند و با توجه به بدهی‌های سنگین شهرداری و عدم پرداخت مطالبات قطعی گذشته به پیمانکاران و مشاوران، پرداختن به مسائل کم‌اهمیت با حتی بگویم بی‌اهمیتی چون تفکیک جنسیتی در

زنان و چه مردان، تعیین تکلیف کنیم؛ چگونه ببیندشند؟ چگونه لباس بپوشند؟ چگونه رفتاری داشته باشند؟ در کجا حضور پیدا کنند یا در کجا حضور پیدا نکنند؟ به باور ما، این ورود، ورود به حریم خصوصی مردم است که یقینا جز، وظایف مدیریت شهری و شهرداری نیست. پس کاملاً بدیهی بود که ما هیچ‌گاه به این حوزه ورود پیدا نکنیم.

سی‌وچهپارمین شهردار تاریخ تهران با آسیب‌شناسی فضای سیاسی کشور بر این باور است که روی کار آمدن کسانی همچون زاکانی به‌عنوان شهردار تهران، آن‌هم برخلاف قوانین و ضوابط مدیریت شهری، نتیجه مستقیم تحقق پروژه یکدست‌سازی به واسطه تلاش‌های سیاسی بعد از سرخوردگی ناشی از شکست در انتخابات سال ۹۶ است. سرخوردگی سیاسی ناشی از شکست در برابر انتخاب مردم از همان سال ۹۶ شرایطی را رقم زد که جریان سیاسی اصولگرا دیگر به‌هیچ‌وجه حاضر به پذیرش شکست مجدد نبود. بنابراین با ردصلاحیت گسترده تمام نامزدها برای انتخابات مجلس یازدهم در اسفند ۹۸ و به‌خصوص انتخابات ریاست‌جمهوری و شورای شهر در خرداد سال گذشته، فضای لازم را با هدف تحقق پروژه یکدست‌سازی شکل دادند. بدیهی است که پدیدآمدن مجلس یکدست، دولت یکدست و شورای شهر یکدست، در نهایت به ورود پرحاشیه فردی از مجلس یازدهم به شهرداری تهران منجر می‌شود؛ فردی که عملاً تحصیلات و سوابق اجرایی وی ارتباطی به حوزه مدیریت شهری ندارد، اما چون فردی مورد وثوق است، برخلاف قوانین حوزه مدیریت شهری، به‌عنوان شهردار تهران انتخاب می‌شود. طبیعی است چنین فردی با آن نگاه‌های سیاسی خاص خود و بدون دانش و تجربه مرتبط با مدیریت شهری، این عملکرد را آن‌هم در کمتر از ۹ ماه به جای می‌گذارد.

این چهره سیاسی از منظر اسلامی اقدام شهرداری تهران

کشاورزی، بانک مرکزی، سازمان برنامه و بودجه و در رأس همه معاون‌اول ریاست‌جمهوری در حوزه اقتصادی است؛ به‌گونه‌ای که نه‌تنها هیچ‌گونه هماهنگی‌ای بین عملکرد و مواضع آنان در یک موضوع مشخص دیده نمی‌شود که حتی در برهه‌ای شاهد تضاد، تناقض و موازی‌کاری‌ها نیز هستیم. چیزی که از آن به‌عنوان تیم اقتصادی دولت سیزدهم یاد می‌شود، افراد و وزرایی هستند که با تجربه لازم در حوزه وزارتی به‌خصوص در عرصه اقتصادی، معیشتی، تولیدی و سیاست‌های پولی، مالی و بانکی را ندارند یا بدون هیچ برنامه مدونی صرفاً به اجرای شرح وظایف وزارتخانه‌ای مشغول هستند یا کسانی هستند که در عین داشتن مسئولیت، چیزی از دانش اقتصادی نمی‌دانند. پیرو آنچه گفته شد دلیل دوم برای عدم فروپاشی تیم اقتصادی دولت هم کاملاً روشن خواهد شد. زمانی که دولت سیزدهم با فقدان تیم اقتصادی به معنای اخض کلام دست‌به‌گریبان است، پس باید این واقعیت تلخ را هم در نظر گرفت که مطرح‌شدن اختلاف نظر بین کسانی مانند مخبر و خاندوزی با محسن

پارک‌ها صرفاً مشغول‌کردن مردم به این نوع مسائل است تا اذهان و افکار عمومی و به‌خصوص رسانه‌ها از پاسخ‌گوکردن شورای شهر، شهردار و شهرداری‌ها در قبال کم‌کاری‌ها، ناتوانی‌ها، انتصابات فامیلی غافل شوند.

مناسب‌سازی شهر برای بانوان به معنای «دیوارکشی» نیست

محمدصادق کوشکی، استاد دانشگاه و تحلیلگر مسائل سیاسی، ارزیابی خود را با تبیین اولویت‌سنجی ماموریت‌های شهرداری آغاز کرد و در این زمینه چنین عنوان کرد که صاحبان اصلی شهر، شهروندان هستند و شهردار هم خدمتگزار مردم است؛ بنابراین شورای شهر و شهرداری که منتخبان شهروندان هستند، باید به خواسته‌ها، مطالبات و انتظارات بحق و قانونی مردم جامه عمل بپوشانند. اینکه آیا اولویت کنونی شهری مانند تهران کودکان کار است یا فقر، اعتیاد، ایجاد پارک برای بانوان و مادران یا مسائل دیگر تا حدی بر عهده شهردار و شورای شهر است. دراین‌بین شهروندان هم با مطالبه‌گری خود به تبیین هر چه روشن‌تر این اولویت‌بندی کمک می‌کنند. با این حال باید قوانین بالادستی را دراین‌باره مدنظر قرار داد. به هر حال هم قانون اساسی و هم دیگر ضوابط مبتنی بر شریعت اسلام، ملاک کار تمام ادارات، نهادها، ارگان‌ها و سازمان‌ها در جمهوری اسلامی ایران است؛ کمااینکه شهرداری‌ها هم باید در چارچوب این قانون حرکت کنند.

این استاد دانشگاه پیرو آنچه بیان کرده بود، به آسیب‌شناسی عملکرد شوراهای شهر و شهرداری‌ها در دوره‌های قبل پرداخت و اذعان کرد که متأسفانه به دلیل کم‌کاری مسئولان قبلی مطالبه بانوان و مادران در کلان‌شهری مانند تهران و دیگر شهرهای ایران برای ایجاد یک محیط امن در پارک‌ها با هدف تفریح، سرگرمی، ورزش و... تاکنون بر زمین مانده است. پس اگر انتقادی دراین‌بین مطرح است، نباید به اقدام شهرداری برای مناسب‌سازی پارک‌ها و بوستان‌ها برای بانوان و مادران باشد؛ بلکه سیل انتقادات ناظر به کم‌کاری‌ها، سوءمدیریت‌ها و اهمال مسئولان قبلی در پیگیری این حق مسلم بانوان است.

کوشکی در یک کالبدشکافی عمیق‌تر خاطرنشان کرد که متأسفانه حق داشتن یک مکان امن و مخصوص بانوان تاکنون از زنان تهرانی و ایرانی سلب شده است. درحالی‌که نبی‌ی از جمعیت شهرها و در کل نیمی از جمعیت ایران را بانوان تشکیل می‌دهند. متأسفانه در کلان‌شهرهایی مانند تهران و چند شهر معدود دیگر تنها یک یا دو بوستان مخصوص بانوان و مادران وجود دارد. پس شهردار، شهرداری، شورای شهر و حتی دولت باید پاسخ‌گوی این نیاز تاریخی و بر زمین مانده بانوان در تهران و دیگر شهرها و استان‌های ایران باشند؛ مناسب‌سازی شهرها برای راحتی بانوان، حداقل خواسته و کف مطالبات زنان جامعه است که باید از آن برخوردار باشند.

این فعال سیاسی در ادامه ارزیابی خود تصریح کرد که حق و مطالبه بانوان برای داشتن مکانی مخصوص به جهت تفریح و ورزش در رفتار آنان هوداست. حضور متکثر بانوان از افسار مختلف جامعه با هر سلیقه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی در بوستان «مادر» که تنها بوستان مخصوص بانوان در شهر تهران است، نشان از همان مطالبه‌گری دارد که پیش‌تر به آن اشاره داشتیم. این حضور زیاد بانوان تنها در یک بوستان، آن هم در پایتخت ایران حکایت از این‌ دارد که با وجود دیگر مطالبات

محورها

توسلی:

♦ دیدگاه ما در خدمات شهرداری نگاه سیاسی و ایجاد محدودیت اجتماعی برای هیچ فرد، گروه، دسته و جناحی نبود

♦ در همان ابتدای انقلاب هم برخی تگ‌نظری‌های سیاسی و نگاه‌های سنتی این رفتار را در شهرداری برنمی‌تابیدند

♦ در ابتدای انقلاب به‌رحال جریان‌ها و شخصیت‌هایی با نگاه سنتی بر تبعیض جنسیتی بین زن و مرد در اماکن و معابر عمومی شهری اصرار داشتند که با اعتراض خانم‌ها روبه‌رو شد

♦ در آن دو سال اول انقلاب، شهرداری هیچ‌گاه چنین وظایفی را برای خود در حوزه مدیریت شهری قائل نبود که بخواهیم برای شهروندان، چه زنان و چه مردان تعیین تکلیف کند.

♦ نامه ۵۳ نهج‌البلاغه حضرت علی به مالک اشتر سندی معتبر و روشن برای نشان‌دادن این واقعیت است که تفکیک جنسیتی پارک‌های تهران ارتباطی با مبانی دینی و تاریخ اسلام ندارد

♦ نمی‌توان به نام الگوکردن تهران به‌عنوان پایتخت کشورهای اسلامی دست به دیوارکشی زد

رضایی از جنس اختلاف‌نظرهای راهبردی، علمی و کارشناسی درخصوص مسائل کلیدی اقتصادی کشور و بحران‌های جاری معیشتی نیست؛ بلکه صرفاً بر اختلاف نظر شخصی این افراد دلالت دارد.

زمانی که محسن رضایی در یک گفت‌وگو از احتمال افزایش بارانه معیشتی سخنی می‌گوید و بعد از آن رئیس‌جمهور این گفته‌ها را نقد می‌کند و عنوان می‌دارد هرگونه موضع‌گیری باید با هماهنگی ستاد تیم اقتصادی دولت صورت گیرد، نشان می‌دهد که اختلاف‌نظرها بیشتر روی مسائل پیش‌پاافتاده است. پس اگر در ادامه شاهد تداوم و تشدید این اختلاف‌نظرها بین سایر اعضای دولت سیزدهم باشیم و به دنبالش کناره‌گیری یا حذف خودخواسته و احیاناً تحمیلی افراد دیگر و حتی وزار کلید بخورد، نمی‌تواند فروپاشی تیم اقتصادی دولت را به ذهن متبادر کند. از همین منظر و به طریق اولی ادعای دولت درخصوص کنارگذاشتن و حذف مرتضوی و رضایی با هدف چابک‌سازی تیم اقتصادی و اجرایی دولت هم محلی از اعراب ندارد.

بحق شهروندان درخصوص رسیدگی به فقر، کودکان کار، آلودگی هوا، حمل‌ونقل، ترافیک ... بی‌شک یکی دیگر از انتظارات مهم شهروندان و به‌ویژه قشر بانوان داشتن مکانی امن برای تفریح، ورزش و سرگرمی است. این دو با هم هیچ منافاتی ندارند. قرار نیست شهرداری سایر وظایف محوله و تحقق و رسیدگی به دیگر مطالبات مردم را کنار بگذارد. قرار نیست که یک مطالبه لزوماً فدای پیگیری دیگر مطالبات شود. به بیان دقیق‌تر همچنان که شهردار و شهرداری به دنبال برطرف‌کردن چالش‌های تهران از فقر و آلودگی هوا تا کودکان کار، اعتیاد و... است، سعی دارد برای بانوان هم مکانی امن ایجاد کند. این خواسته‌ای عجیب، پیچیده و غیرقابل اجرا نیست که در این چند هفته با موج عظیمی از هیاهو، جنجال، هجمه و تبلیغ منفی علیه شهرداری تهران همراه شده است؛ هجمه‌هایی که بیش از آنکه منشأ واقعی داشته باشند، متأثر از فضای مجازی است؛ چون درحالی‌که هنوز هیچ اتفاقی در بستر پارک‌ها و بوستان‌های شهر تهران و دیگر استان‌های ایران رخ نداده است؛ با این میزان از حاشیه مواجه شده است. این‌همه تبیین، هشتک و کامنت مخرب علیه پارک بانوان و شهرداری تهران نشان می‌دهد که این جنجال‌ها بیشتر رسانه‌ای است تا واقعی؛ با در نظر گرفتن این مسئله بدیهی است که شهر و در نگاهی کلان‌تر کشور با توییت و هشتک اداره نمی‌شود؛ کمااینکه در هیچ‌جای دنیا دولت‌ها و شهرداری‌ها با هشتک و توییت کشور را اداره نمی‌کنند. کوشکی در ادامه گریزی به احتمال ناهماهنگی شورای شهر و شهردار برای ایجاد پارک‌های مخصوص بانوان داشت و دراین‌باره تأکید کرد با شناختی که از آرایش سیاسی منتخبان شورای شهر فعلی تهران دارم، اگر یک نظرسنجی در این زمینه از آنها به عمل آید، همگی با اکثر قریب به اتفاق آنها با این اقدام شهرداری موافق هستند؛ بنابراین موج‌سواری روی تک‌روی شهردار و ناهماهنگی با شورای شهر، محلی از اعراب ندارد. از طرف دیگر باید این نکته را هم اضافه کرد که آیا اساساً شهرداری برای ایجاد پارکی مناسب بانوان نیازی به هماهنگی با شورای شهر و کسب مجوز از آنها دارد یا خیر؟ آیا پروتکل‌ها و قوانین شهرداری اجازه نخواهند داد که شهردار این مسئله را مستقیم در دستور کار قرار دهد؟ و از همه مهم‌تر آیا دلیل، سند و مدرک مستدلی برای وجود ناهماهنگی بین شهرداری و شورای شهر وجود دارد که اثبات کند آقای زاکانی بدون هماهنگی با شورای شهر و خودسرانه دست به این اقدام زده است؟ و هزار سؤال دیگر؛ من بنایی برای رد و تأیید این سؤالات ندارم، اما نکته مهم اینجاست زمانی که هنوز پاسخ روشن و مستدلی برای این سؤالات وجود ندارد، دامن‌زدن به برخی شایعات با هدف ایجاد اختلاف بین شهرداری و شورای شهر از آن دست حاشیه‌سازی‌هایی است که در روزهای اخیر به– واسطه مناسب‌سازی برخی پارک‌ها و بوستان‌ها برای بانوان با هدف تأمین منافع سیاسی عده‌ای شکل گرفته بود.

این چهره سیاسی اصولگرا پایان‌بخش تحلیل خود را به انتقاد شدید از کلیدواژه «دیوارکشی» حسن روحانی اختصاص داد که به باور کوشکی این روزها به‌عنوان گزاره تحلیلی بسیاری از منتقدان اقدام شهرداری به کار گرفته می‌شود. وی دراین–باره عنوان کرد: اگر آقای روحانی طرفدار حمایت از آزادی مردم است، چرا در هشت سال حضورش در پاستور دیوار دولت‌های یازدهم و دوازدهم با مردم بیشتر و بلندتر شد تا جایی که مردم و ملت ایران را غریبه می‌دانستند؟ چرا پیش‌تر از آن، زمانی که روحانی در مناصب امنیتی قرار داشت، یک دیوار حائل بین خود و ملت کشیده بود؟ چرا اکنون که دیگر در قدرت نیست، در برابر تمام کم‌کاری‌ها و سوءمدیریت‌های آن هشت سال پشت محافظان و دیوار سکوت مخفی شده است؟ مشکل دیوارکشی نیست، مشکل فکر و اندیشه فردی است که با عملکرد خود به‌عنوان رئیس‌جمهور شرابطی را رقم زد که عملاً دیوار بی–اعتمادی مردم بالا و بالاتر رفت. هرچند به باور من این آسیب–شناسی تنها معطوف به آقای روحانی نمی‌شود بلکه کسانی که امروز منتقد جدی شرایط جامعه هستند و فضای کنونی را فضایی «سیاست زده» و به‌خصوص «امنیت‌زده» می‌دانند از بانیان شکل‌گیری بسیاری از چالش‌ها، مشکلات و انتقادات بجای مردم هستند. کسانی که از ابتدای انقلاب مناصب را در دست گرفتند و با تصمیمات، رفتارها و اقدامات غیرقابل توجیه باعث ایجاد هزینه برای نظام شدند. درحالی‌که از همان زمان تا به الان خود و خانواده‌شان در منازل لوکس، ماشین‌های ضدزور و انبوهی از بادبکارها و محافظان محاصره شده‌اند و به تبع آن دیوار خود با مردم را تا جای ممکن بالا برده‌اند. این افراد به‌جای پاسخ‌گویی اکنون با گرفتن ژست منتقد به فضای محدود جامعه حمله کرده و خود را حامی حقوق بانوان جا می‌زنند؟ چطور این آقایان می‌توانند دختران، خواهران، مادران و همسران خود را با ماشین و بادبکاردار اسکورت کنند اما ایجاد یک پارک و بوستان برای بانوان و مادران این سرزمین با هدف سرگرمی و ورزش را «پروژه دیوارکشی» می‌دانند؟ چطور بادبکار، خانه‌های لوکس، ماشین‌های ضدزور برای خود و خانواده‌شان قابل‌توجیه است و آنها سبب ایجاد و بالارفتن دیوار بینشان با مردم نمی‌شود اما داشتن پارک مخصوص بانوان و مناسب‌سازی شهر برای زنان را «امنیت‌سازی و دیوارکشی» می‌خوانند؟ مناسب‌سازی شهر برای بانوان به‌هیچ‌وجه و با هیچ منطقی به معنای دیوارکشی نیست.

بانوان به‌هیچ‌وجه و با هیچ منطقی به معنای دیوارکشی نیست.